

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 lutego 2017 roku

Sąd Rejonowy – w Piotrkowie Tryb. VII Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Marcin Oleśko

Protokolant: sekretarz sądowy Anna Krawczyńska

przy udziale Prokuratora: Jarosława Anioła, Tomasza Retyka

po rozpoznaniu w dniach 7 grudnia 2016 r., 3 lutego 2017 r.

sprawy **K. W. (1)** s. F. i E. z d. O., ur. (...) w M.

oskarżonego o to, że:

w dniu 7 i 12 czerwca 2014 roku działając czynem ciągłym w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził (...) S.A. w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, w ten sposób, że po uprzednim zbyciu w dniu 3 kwietnia 2014 roku w M., woj. (...) przysługującej mu wierzytelności z tytułu szkody komunikacyjnej w pojeździe marki R. o nr rej. (...) ponownie dwukrotnie zbył nieprzysługującą mu wierzytelność o wypłatę odszkodowania, tj. w dniu 7 czerwca 2014 w S., woj. (...) na rzecz (...) W. D. oraz w dniu 12 czerwca 2014 roku w L., woj. (...), na rzecz firmy (...), czym doprowadził (...) S.A w W. do wypłaty na rzecz (...) W. D. kwoty 6197,50 zł oraz na rzecz (...) (...) J. F. kwoty 8097,83 zł, czym wyrządził szkodę w wysokości łącznej 14295,33 zł na rzecz (...) S.A. w W.

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 k.k.

1. oskarżonego **K. W. (1)** uznaje za winnego tego, że w dniach 7 i 12 czerwca 2014 roku działając czynem ciągłym w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru dopuścił się dwóch zachowań w celu osiągnięcia korzyści majątkowej polegających na tym, że w dniu 7 czerwca 2014 roku w S. doprowadził firmę (...) w S. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem, w ten sposób, że zbył za bliżej nieznaną kwotę nieprzysługującą mu wierzytelność o wypłatę odszkodowania od firmy (...) S.A. w W. związaną ze szkodą komunikacyjną nr PL (...) samochodu marki R. o nr rej. (...) mającą miejsce w dniu 10 kwietnia 2012 r. w ten sposób, że wprowadził w błąd wskazaną firmę podając, iż przysługuje mu ochrona ubezpieczeniowa i związane z nią prawo do żądania odszkodowania od (...) S.A. w W. pomimo tego, że wierzytelność tą sprzedał już w dniu 3 kwietnia 2014 roku K. K. (1), a ponadto w dniu 12 czerwca 2014 roku w L. doprowadził firmę (...) Spółka jawna z siedzibą w L. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w ten sposób, że zbył za kwotę 1.700,00 (jeden tysiąc siedemset) złotych nieprzysługującą mu wierzytelność o wypłatę odszkodowania od firmy (...) S.A. w W. związaną ze szkodą komunikacyjną nr PL (...) samochodu marki R. o nr rej. (...) mającą miejsce w dniu 10 kwietnia 2012 r. w ten sposób, że wprowadził w błąd wskazaną firmę podając, iż przysługuje mu ochrona ubezpieczeniowa i związane z nią prawo do żądania odszkodowania od (...) S.A. w W. pomimo tego, że wierzytelność tą sprzedał już w dniu 3 kwietnia 2014 roku K. K. (1), czym wyczerpał dyspozycję art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 kk i za to na podstawie art. 286 § 1 kk i art. 33 § 2 kk wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 120 (stu dwudziestu) stawek dziennych, przyjmując wartość jednej stawki na kwotę 20 (dwudziestu) złotych;

2. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk oraz art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby 3 (trzech) lat;

3. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 70,00 (siedemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu wydatków oraz kwotę 600,00 (sześćset) złotych tytułem opłat.

Sygn. akt VII K 897/15

UZASADNIENIE

W dniu 10 kwietnia 2012 roku oskarżony K. W. (2) poruszał się pojazdem mechanicznym marki R. o nr rej. (...), którego był właścicielem. Tego dnia oskarżony wskazanym pojazdem uczestniczył w kolizji drogowej. K. W. (1) nie był sprawcą tej kolizji. Pojazd sprawcy kolizji był na podstawie umowy obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych ubezpieczony w (...) SA. K. W. (1) zgłosił powyższą szkodę w swoim pojeździe nr (...) u ubezpieczyciela (...) SA. Ubezpieczyciel co do zasady uznał odpowiedzialność za zdarzenie drogowe z dnia 10 kwietnia 2012 roku. W związku z tym (...) SA wypłacił w dniu 18 kwietnia 2012 roku K. W. (1) tytułem odszkodowania bezsporną kwotę 7.661,62 złotych.

/pismo (...) SA z dnia 17 kwietnia 2012 roku – Zbiór A k. 13 akt (...);

zeznania K. K. (1) – Zbiór C k. 8 akt (...), k. 55-55v./

W dniu 3 kwietnia 2014 roku K. W. (1) dokonał cesji przysługującej mu wobec (...) SA wierzytelności o zapłatę odszkodowania ponad wypłaconą dotychczas przez (...) SA kwotę bezsporną (7.661,62 złotych) z tytułu szkody z dnia 10 kwietnia 2012 roku nr (...), w pojeździe marki R. o nr rej. (...), na rzecz K. K. (1). Tym samym oskarżonemu przestała już przysługiwać wskazana wierzytelność wobec (...) SA.

/umowa cesji z dnia 3 kwietnia 2014 roku - Zbiór A k. 14 akt (...)

zeznania K. K. (1) – Zbiór C k. 8 akt (...) k. 55-55v./

K. K. (1) wytoczyła z tytułu nabytej wierzytelności powództwo (...) SA o zapłatę kwoty 7.687,22 złotych.

/pozew o zapłatę – Zbiór A k. 24-26 akt(...)

zeznania K. K. (1) – Zbiór C k. 8 akt (...), k. 55-55v./

Pomimo powyższej cesji wierzytelności, oskarżony ponownie w dniu 7 czerwca 2014 roku dokonał cesji przysługującej mu wobec (...) SA wierzytelności o zapłatę odszkodowania ponad wypłaconą dotychczas przez (...) SA kwotę bezsporną (7.661,62 złotych) z tytułu szkody z dnia 10 kwietnia 2012 roku nr (...) w pojeździe marki R. o nr rej. (...) na rzecz W. D., prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) w S..

/umowa cesji z dnia 7 czerwca 2014 roku - Zbiór A k. 15 akt(...)

zeznania W. D. - Zbiór C k. 11v. akt (...) k. 54-55;

zeznania K. K. (1) – Zbiór C k. 8 akt(...)k. 55-55v./

Niezależnie od powyższego K. W. (1) ponownie w dniu 12 czerwca 2014 roku dokonał cesji przysługującej mu wobec (...) SA wierzytelności o zapłatę odszkodowania ponad wypłaconą dotychczas przez (...) SA kwotę bezsporną (7.661,62 złotych) z tytułu szkody z dnia 10 kwietnia 2012 roku nr (...) w pojeździe marki R. o nr rej. (...) na rzecz (...) (...) J. F. Sp. j. w L..

/umowa przelewu wierzytelności – k. 16 Zbiór A akt(...)

zeznania K. K. (1) – Zbiór C k. 8 akt(...) k. 55-55v.;

zeznania J. F. - Zbiór C k. 13v. akt(...)

(...) (...) J. F. Sp. j. w L. nabył powyższą wierzytelność za kwotę 1.700 złotych.

/załącznik – k. 17 Zbiór A akt (...)

zeznania J. F.- Zbiór C k. 13v. akt (...)

W. D. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) wytoczył z tytułu nabytej wierzytelności powództwo o zapłatę przeciwko (...) SA przed Sądem (...) w P.

/zeznania W. D. - Zbiór C k. 11v. akt (...) k. 54-55;

zeznania K. K. (1) – Zbiór C k. 8 akt (...) k. 55-55v./

W dniu 28 lipca 2014 roku (...) SA zawarło z W. D. ugodę o należne odszkodowanie na kwotę 13.661,62 złotych. Kwota ta została pomniejszona o wcześniejszą wypłatę w kwocie 7.661,62 złotych. Tym samym (...) SA wypłaciło W. D. kwotę 6.197,50 złotych (6.000 złotych odszkodowanie + 197,50 złotych tytułem 1/2 opłaty od pozwu).

/ugoda – k. 18 -19 Zbiór A akt (...)

zeznania K. K. (1) – Zbiór C k. 8 akt (...) k. 55-55v.;

zeznania W. D.- Zbiór C k. 11v. akt (...) k. 54-55/

(...) SA nie żądało zwrotu powyższej kwoty od (...)

/zeznania W. Z. C k. 11v. akt (...) k. 54-55;

zeznania K. Z. C k. 8 akt (...) k. 55-55v./

(...) (...) J. F. Sp. j. w L. wytoczył z tytułu nabytej wierzytelności powództwo (...) SA o zapłatę kwoty 8.097,83 złotych.

/pozew o zapłatę – k. 20-23 Zbiór A akt (...)

zeznania K. K. (1)– Zbiór C k. 8 akt (...) k. 55-55v.;

zeznania J. F. - Zbiór C k. 13v. akt (...) k. 55-55v./

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia(...) roku, w sprawie (...) Sąd (...)w L. zasądził na rzecz (...) (...) J. F. Sp. j. w L. kwotę 8.097,83 złotych.

/nakaz zapłaty – k. 38 Zbiór A akt (...)

zeznania K. K. (1) – Zbiór C k. 8 akt (...) k. 55-55v.;

zeznania J. F. - Zbiór C k. 13v. akt (...) k. 55-55v./

(...) SA nie żądało zwrotu powyższej kwoty od (...) (...) J. F. Sp. j. w L.

/zeznania K. Z. C k. 8 akt (...) k. 55-55v./

K. W. (1) nie był dotychczas karany.

/dane o karalności – k. 72 Zbiór A akt(...)

Oskarżony ma 45 lat. Legitymuje się średnim wykształceniem. Jest żonaty. Na utrzymaniu ma jedno dziecko w wieku lat 18. Pracuje dorywczo w charakterze kierowcy.

Z pracy tej uzyskuje dochód w kwocie 2000 złotych. Nie posiada majątku.

/dane osobo – poznawcze – k. 78-78v. Z. A akt 2 Ds. 939/15/

Przesłuchany w charakterze podejrzanego K. W. (1) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień.

/wyjaśnienia oskarżonego – k. 79 Zbiór A akt (...)

Ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie, Sąd oparł się na zeznaniach świadków w osobach K. K. (2), W. D., J. F.. Są one konsekwentne, logiczne i spójne. Nadto korespondują ze sobą i wzajemnie się uzupełniają.

W pozostałej części nieosobowy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie w postaci pisma (...) SA z dnia 17 kwietnia 2012 roku, umowy cesji z dnia 3 kwietnia 2014 roku, pozwu o zapłatę z dnia 5 czerwca 2014 roku, umowy cesji z dnia 7 czerwca 2014 roku, umowa przelewu wierzytelności z dnia 12 czerwca 2014 roku, załącznika do umowy przelewu wierzytelności z dnia 12 czerwca 2014 roku, ugody z dnia 28 lipca 2014 roku, pozwu o zapłatę z dnia 15 lipca 2014 roku, nakazu zapłaty z dnia 8 sierpnia 2014 roku, danych o karalności nie był podczas postępowania kwestionowany. Sąd nie znalazł podstaw, aby podważyć jego wiarygodność, dlatego też był podstawą poczynionych przez Sąd ustaleń faktycznych.

Wskazany osobowy i nieosobowy materiał dowodowy wzajemnie ze sobą koresponduje, dlatego też Sąd obdarzył go walorem wiarygodności.

Nie zasługują natomiast na obdarzenie atrybutem wiarygodności wyjaśnienia oskarżonego, w których nie przyznaje się on do popełnienia przestępstwa oszustwa. Zdaniem Sądu stanowcze i konsekwentne nie przyznawanie się do popełnienia zarzucanego mu czynu stanowi wyraz przyjętej przez oskarżonego linii obrony. W ocenie Sądu nie przyznanie się oskarżonego, w konfrontacji z zebrany w sprawie materiałem dowodowym, nie pozwala na przyjęcie, że oskarżony nie jest sprawcą zarzucanego mu czynu.

Wyjaśnienia oskarżonego pozostają w całkowitej opozycji do wskazanego powyżej materiału dowodowego. Oskarżony przysługującą mu wierzytelność wobec (...) SA sprzedał najpierw K. K. (1). Następnie mając pełną świadomość, że ta wierzytelność mu już nie przysługuje w związku z dokonaną cesją na rzecz K. K. (1), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wprowadził w błąd (...) w S. oraz (...) (...) J. F. Sp. j. w L. oświadczając tym podmiotom, iż w związku ze szkodą komunikacyjną z dnia 10 kwietnia 2012 roku przysługuje mu jeszcze cały czas prawo do żądania odszkodowania od (...) SA.

W ten sposób doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez S. W. D.” w S. oraz (...) (...) J. F. Sp. j. w L.. Nie zmienia tej oceny sytuacji fakt, że na skutek toczących się postępowań sądowych cywilnych (...) SA wypłacił wskazanym firmom stosowne odszkodowania.

W zaistniałej bowiem sytuacji prawnej i faktycznej (...) SA może wystąpić o zwrot wypłaconych odszkodowań wskazanym firmom.

Mając na uwadze powyższe okoliczności w ocenie Sądu nie ulega najmniejszej wątpliwości, iż oskarżony jest sprawcą zarzucanego mu czynu.

Reasumując K. W. (1) w dniach 7 i 12 czerwca 2014 roku działając czynem ciągłym w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru dopuszczając się dwóch zachowań w celu osiągnięcia korzyści majątkowej polegających na tym, że w dniu 7 czerwca 2014 roku w S. doprowadził firmę (...) w S. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem, w ten sposób, że zbył za bliżej nieznaną kwotę nieprzysługującą mu wierzytelność o wypłatę odszkodowania od firmy (...) S.A. w W. związaną ze szkodą komunikacyjną nr PL (...) samochodu marki R. o nr rej. (...) mającą miejsce w dniu 10 kwietnia 2012 r. w ten sposób, że wprowadził w błąd wskazaną firmę podając, iż

przysługuje mu ochrona ubezpieczeniowa i związane z nią prawo do żądania odszkodowania od (...) S.A. w W. pomimo tego, że wierzytelność tą sprzedał już w dniu 3 kwietnia 2014 roku K. K. (1), a ponadto w dniu 12 czerwca 2014 roku w L. doprowadził firmę (...) Spółka jawna z siedzibą w L. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w ten sposób, że zbył za kwotę 1.700,00 (jeden tysiąc siedemset) złotych nieprzysługującą mu wierzytelność o wypłatę odszkodowania od firmy (...) S.A. w W. związaną ze szkodą komunikacyjną nr PL (...) samochodu marki R. o nr rej. (...) mającą miejsce w dniu 10 kwietnia 2012 r.

w ten sposób, że wprowadził w błąd wskazaną firmę podając, iż przysługuje mu ochrona ubezpieczeniowa i związane z nią prawo do żądania odszkodowania od (...) S.A.

w W. pomimo tego, że wierzytelność tą sprzedał już w dniu 3 kwietnia 2014 roku K. K. (1), swoim zachowaniem wyczerpał dyspozycję art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk.

Sąd podzielił kwalifikację prokuratorską, iż K. W. (1) w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru dokonał dwóch oszustw. Tym samym Sąd przyjął, iż oskarżony przedmiotowego przestępstwa dopuścił się w ramach tzw. czynu ciągłego. Każde z pojedynczych zachowań miało miejsce w odległości 5 dni a więc w krótkim okresie czasu. Okoliczności i sposób działania oskarżonego potwierdzają, iż działał on w wykonaniu z góry powziętego zamiaru. Oskarżony wiedząc, że nie przysługują mu już zbywane wierzytelności w bardzo krótkim czasie dwukrotnie sprzedał je kolejnym podmiotom. Tym samym z góry powziął zamiar, iż sukcesywnie w krótkim okresie czasu kilkakrotnie zarobi na tej samej wierzytelności. Takie zachowanie oskarżonego pozwala na przyjęcie, iż jeszcze przed pierwszą czynnością sprawczą założył sobie, iż będzie dokonywał oszustw, w krótkich odstępach czasu, korzystając z każdej nadarzającej się okazji.

Sąd dzieląc kwalifikację prawną przyjętą przez oskarżyciela dokonał zmiany opisu czynu, co było konieczne ze względu na odmienną ocenę który z podmiotów jest pokrzywdzonym w niniejszej sprawie. Wbrew stanowisku prokuratora, K. W. (1) swoim zachowaniem pokrzywdził dwa podmioty tj.: S. W. D.”

w S. oraz (...) (...) J. F. Sp. j. w L..

Zgodnie bowiem z art. 49 § 1 pkp pokrzywdzonym jest osoba fizyczna lub prawna której dobro zostało bezpośrednio naruszone lub zagrożone przez przestępstwo.

W niniejszej sprawie bezpośrednio pokrzywdzonymi byli S. W. D.” w S. oraz (...) (...) J. F. Sp. j. w L.. Zamiarem oskarżonego było wprowadzenie w błąd wskazane podmioty

i doprowadzenie ich do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Oskarżony

w niniejszej sprawie nie wprowadził bezpośrednio w błąd (...) SA. Popelniając przedmiotowe przestępstwo K. W. (3) tak naprawdę nie musiał nawet myśleć, jakie konsekwencje dla (...) SA będzie miało jego działanie. Biorąc pod uwagę, że (...) SA obsługiwane jest przez profesjonalnych prawników nawet nieprawdopodobnym było przyjęcie, iż wypłaci ono odszkodowania kilku podmiotom z tytułu tej samej szkody. Niezależnie jednak od powyższego zebrany w sprawie materiał dowodowy nie powoduje żadnych wątpliwości, w zakresie ustalenia, że oskarżony nie wprowadził w błąd (...) SA

w celu niekorzystnego rozporządzenia przez ten podmiot mieniem własnym. Reasumując jest oczywistym, że (...) SA jest co najwyżej podmiotem pośrednio pokrzywdzonym działalnością przestępczą K. W. (1). Najpierw bowiem oskarżony swoim działaniem bezpośrednio pokrzywdził S. W. D.” w S. oraz (...) (...) J. F. Sp. j. w L.. Dopiero później na skutek pozwania przez te podmioty - (...) SA, ten ostatni wypłacił odszkodowania podmiotom, które nie nabyły w skuteczny sposób wierzytelności.

W rozpoznawanej sprawie, koniecznym było rozstrzygnięcie, według której ustawy orzekać. Czyn został bowiem popełniony w dniach 7 i 12 grudnia 2014 roku. Natomiast wyrok został wydany w dniu 8 lutego 2017 roku. W międzyczasie tj. w dniu 1 lipca 2015 roku doszło do nowelizacji Kodeksu karnego. Tym samym W niniejszej sprawie pomiędzy popełnieniem przestępstwa a czasem orzekania doszło do zmiany ustawy – Kodeks karny.

Tym samym wydając wyrok w przedmiotowej sprawie Sąd miał na uwadze treść art. 4 § 1 kk, zgodnie z którym jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy.

Zdaniem Sądu w realiach niniejszej sprawy ustawą względniejszą dla oskarżonego był Kodeks karny w brzmieniu obowiązującym na dzień popełnienia przestępstwa. Sąd miał tu na uwadze, iż według treści art. 69 § 1 kk obowiązującego na dzień popełnienia przestępstwa Sąd może warunkowo zawiesić wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności nie przekraczającej 2 lat. Natomiast w brzmieniu art. 69 § 1 kk na dzień orzekania Sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności w wymiarze nieprzekraczającym roku. Ponadto według nowego brzmienia art. 72 § 1 kk zawieszając wykonanie kary, jeżeli nie orzeka się środka karnego, Sąd jest zobligowany do poddania oskarżonego przynajmniej jednemu z obowiązków wskazanych w art. 72 § 1 pkt 1-8. Natomiast jak stanowił art. 72 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym na dzień popełnienia przestępstwa, zawieszając wykonanie kary, sąd **może** zobowiązać skazanego do podaniu się obowiązkom wskazanym w tym artykule. Jedynym rozwiązaniem, które powoduje, iż nowo obowiązująca ustawa wypada korzystniej od poprzedniego brzmienia Kodeksu karnego jest regulacja art. 70 § 1 kk. Zgodnie z nowym brzmieniem art. 70 § 1 kk okres próby wynosi od roku do lat 3. Natomiast według brzmienia art. 70 § 1 pkt 1 kk na dzień popełnienia przestępstwa okres próby w wypadku warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności wynosi od 2 do 5 lat.

Reasumując Sąd na podstawie art. 4 § 1 k.k. wydając orzeczenie w przedmiotowej sprawie oparł się na ustawie z dnia 6.06.1997 roku – Kodeks Karny w brzmieniu obowiązującym na dzień popełnienia przestępstw. Ustawa ta była względniejsza dla sprawcy.

Sąd uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, ponieważ nie zachodzi żadna okoliczność wyłączająca winę w rozumieniu Kodeksu Karnego. Oskarżony nie dał posłuchu normie prawnej, mimo iż miał taką możliwość. Jest on osobą dorosłą i dojrzałą. W toku postępowania nie ujawniono okoliczności, które mogły u niego wyłączać lub ograniczać zdolność rozpoznania znaczenia dokonanego czynu i pokierowania swoim postępowaniem. Dysponował możliwością oceny swojego zachowania pod względem faktycznym i prawnym. W czasie podejmowania swojego czynu miał wolną wolę i mógł zachować się zgodnie z normami prawnymi. W rozpoznawanej sprawie nie istnieją żadne szczególne okoliczności, które wyłączałyby bezprawność jego zachowań.

Mając na uwadze poczynione ustalenia faktyczne, analizując i oceniając w powyższy sposób zebrany w sprawie materiał dowodowy, nie budzi wątpliwości, iż zachowanie oskarżonego stanowi czyn zabroniony społecznie szkodliwy w stopniu znacznym.

Przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości Sąd kierował się w szczególności:

- rodzajem dobra naruszonego przez zachowanie oskarżonego, jakim jest mienie;
- wartością przedmiotu przestępstwa;
- popełnieniem przestępstwa z zamiarem bezpośrednim;
- motywacją sprawcy, którzy działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej.

Wymierzając karę Sąd uwzględnił na korzyść oskarżonego jego uprzednią niekaralność.

Jako okoliczność obciążającą Sąd poczytał oskarżonemu działanie z niskich pobudek tj. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej.

Mając na uwadze powyższe kwestie, a także zważając, aby kara była współmierna do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu, a także, aby zrealizowała cele zapobiegawcze i poprawcze w stosunku do oskarżonego oraz wytyczne w zakresie prewencji ogólnej, Sąd wymierzył oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 3 lata. Zawieszając wykonanie kary Sąd kierował się przede wszystkim tym, iż oskarżony nie był dotychczas karany. Dlatego też zdaniem Sądu orzeczenie bezwzględnej kary pozbawienia wolności nie jest konieczne. W ocenie Sądu istnieje pozytywna prognoza kryminologiczna, co do tego, że będzie on przestrzegać porządku prawnego, w szczególności nie popełni ponownie przestępstwa

Kara ta w połączeniu z efektywnie zastosowaną sankcją w postaci grzywny powstrzyma oskarżonego od popełnienia w przyszłości przestępstw, a w społeczeństwie wzmocni przekonanie o skuteczności udzielonej przez państwo ochrony prawnej.

Z uwagi na okoliczność, że oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, Sąd wymierzył mu na podstawie art. 33 § 2 kk karę grzywny w ilości 120 stawek dziennych, gdzie wysokość jednej stawki została ustalona na kwotę 20 złotych.

Należy zaznaczyć, że wśród zastosowanych wobec oskarżonego sankcji, tylko kara grzywny podlega efektywnemu wykonaniu, stanowi zatem realną dolegliwość, jaka dotknie sprawcę pozostawiając go w przekonaniu negatywnej oceny czynu, którego się dopuścił.

Miarkując wysokość kary grzywny, oprócz okoliczności wskazanych powyżej Sąd miał na uwadze również sytuację materialną i osobistą oskarżonego. Ustalając wartość jednej stawki na poziomie 20 złotych Sąd miał na uwadze fakt, iż jest on jeszcze dość młodą osobą, zdrową, osiągającą regularne miesięczne dochody a co za tym idzie będzie miał możliwość zgromadzenia stosownych środków finansowych w celem uiszczenia kary grzywny.

O kosztach sądowych wobec oskarżonego orzeczono na podstawie art. 627 k.p.k.

Natomiast opłaty od skazania zostały wymierzone oskarżonemu na podstawie art. 2 ust. 1 pkt. 2, art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. nr 49, poz. 223 z 1983 roku z późn. zm.).